

Sygn. akt I KK 170/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 grudnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Przemysław Kalinowski

SSN Marek Pietruszyński

w sprawie **M. A.**

skazanego z art. 190a § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 17 grudnia 2020 r.,

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego

od prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w S. z dnia 7 listopada 2016 r., sygn. akt II K (...),

**1. uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczenia o
środku karnym w postaci zakazu kontaktowania się z O. P. C. i J.
Ś. oraz zbliżania się do nich na odległość mniejszą niż 50 metrów
i w tym zakresie przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu w S. do
ponownego rozpoznania;**

**2. wydatkami postępowania kasacyjnego obciąża Skarb
Państwa.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w S., wyrokiem z dnia 7 listopada 2016 r., sygn. akt II K (...), uznał M. A. za winnego przestępstwa z art. 190a § 1 k.k. w zb. z art. 191a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz przestępstwa z art. 190 § 1 k.k., za co wymierzył mu kary grzywny w wysokości po 100 stawek dziennych po 100 zł każda, zaś po połączeniu tych kar grzywny, wymierzył oskarżonemu łączną karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych po 100 zł każda, na poczet której zaliczył okres pozbawienia wolności w sprawie. Nadto, na mocy art. 41a § 1 i 4 k.k., orzekł wobec oskarżonego zakaz kontaktowania się w jakikolwiek sposób z O., P. C. i J. Ś. oraz zbliżania się do O., P., C. i J. Ś. na odległość nie mniejszą niż 50 metrów oraz orzekł o kosztach sądowych.

Wyrok ten uprawomocnił się bez zaskarżenia w dniu 15 listopada 2016 r.

Z kasacją od tego orzeczenia, zaskarżając je w zakresie orzeczonego środka karnego w postaci zakazu kontaktowania się z O., P., C. i J. Ś. oraz zbliżania się do nich, na korzyść skazanego, wystąpił Prokurator Generalny. Orzeczeniu temu zarzucił rażące i mające istotny wpływ na jego treść naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 387 § 1-3 k.p.k., poprzez uwzględnienie na rozprawie wadliwego wniosku M. A. o wydanie wyroku skazującego, skutkującego orzeczeniem środka karnego wskazanego w art. 41a § 1 i 4 k.k. w postaci zakazu kontaktowania się z O., P. C. i J. Ś. oraz zbliżania się do nich na odległość nie mniejszą niż 50 metrów bez określenia okresu obowiązywania tego zakazu, w sytuacji, gdy przepis art. 43 § 1 k.k. ustanawia możliwość orzeczenia środka karnego wymienionego w art. 39 pkt 2b k.k. na okres od roku do 15 lat.

Wywodząc w ten sposób, skarżący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w S. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja ta jest w całości oczywiście zasadna i w związku z tym podlega uwzględnieniu na posiedzeniu, o jakim mowa w art. 535 § 5 k.p.k.

Bez wątpienia doszło do rażącego naruszenia przepisów wskazanych w zarzucie kasacji, które w istotny wręcz sposób rzutowało na treść zaskarżonego wyroku. Przepis art. 43 § 1 k.k. stanowi, że zakaz wymieniony w art. 39 pkt 2b k.k.,

a więc m.in. zakaz kontaktowania się z określonymi osobami czy też zbliżania się do określonych osób orzeka się w latach - od roku do lat 15. Tym samym obowiązkiem sądu orzekającego wspomniany zakaz jest określenie w wyroku – i to we wskazanych granicach - czasu jego obowiązywania. Nie wchodzi więc w rachubę doprecyzowanie dopiero w postępowaniu wykonawczym okresu przedmiotowego zakazu w trybie, o jakim mowa w art. 13 § 1 k.k.w. Zgodzić się przy tym należy z utrwalonym już w orzecznictwie poglądem, że domaganie się określenia czasu trwania środka karnego w sytuacji, gdy w wyroku okres ten nie został określony, jest działaniem na korzyść oskarżonego, bowiem brak określenia czasu sprawia, iż orzeczony środek obowiązywałby bez żadnych ograniczeń czasowych, bezterminowo (zob. np. wyroki SN: z dnia 14 października 2014 r., III KK 125/14 czy z dnia 30 marca 2015 r., II KK 75/15).

Ze wskazanych tu względów rozstrzygnięcie o przedmiotowym środku karnym zawarte w wyroku Sądu Rejonowego w S. ostać się nie mogło. Dlatego też Sąd Najwyższy uchylił je i przekazał sprawę w tym tylko zakresie temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

W postępowaniu ponownym Sąd ten zobligowany będzie do przestrzegania określonych ustawowo granic wymiaru omawianego środka karnego. Nadto, Sąd baczył będzie na kierunek kasacji i okoliczność, że zakaz zbliżania się i kontaktowania z określonymi osobami obowiązuje względem oskarżonego już od uprawomocnienia się orzeczenia (art. 43 § 2 k.k.). Stosownie zaś do art. 538 § 1 k.p.k. z chwilą uchylenia wyroku wykonanie środka karnego ustaje, a środek karny już wykonany zalicza się odpowiednio na poczet nowo orzeczonego środka karnego. *A maiori ad minus*, okres, w jakim doszło już do wykonania przez skazanego przedmiotowego zakazu należy zatem zaliczyć mu na poczet ponownie orzeczonego środka tego rodzaju.

Orzeczenie o wydatkach związanych z kasacją Prokuratora Generalnego oparto na podstawie art. 638 k.p.k.

Z tych wszystkich względów, orzeczono jak w wyroku.

